

و بادشاه **الملك** که او را **اول** نسبت و عرش او را **العرش** و مجلس را **الدار** و مجلس
 را **السور** و او را **المنان** و از وی **بنی** چون **ملک** او **باب** باید که **لحم** و **عادی** بسکنی
 و دیده **کبر** و **دینی** بر کنی و قید اضافت **پشکنی** و **مارک** **ملک** **مسم** **داری** و **حکم** **امور**
داری و **بجیاد** و **فرمان** **اوروی** **اری** و **ارباب** **ملک** **دایم** **غایف** **دانی** و **بر** **میر**
زیر **دستان** **بختی** و **خلاف** **فرمان** **اورد** **اندازی** و **اور** **ایر** **کوفتی** و **خوشن**
خود **فرمان** **پیشی** و **بدانی** که **پادشاه** و **دشمنش** **توبانست** **پند** **دار**
ضعفت **او** **بر** **میان** **بنی** و **هنگ** **چند** **روزه** **مغزو** **دشمنی** و **از** **همد** **فخمت**
ملک **سرون** **آی** و **دایم** **القی** **بصفت** **ملکی** **وسعی** **داشت** **باشی** **تا** **شر** **فر** **توبان**
الانوار **ای** **الموا** **عن** **المحایب** و **قیل** **لا** **یدرک** **الادام** و **لا** **بصار** **نصفه** **سلیه**
الک **مع** **نفس** **ز** **ایر** **وی** **را** **هانی** و **از** **در** **رفت** **کند** **ذات** **اوس** **ن** **سلطان** **خاک**
و **طمان** **افلاک** **آگاه** **نی** **بند** **باید** **که** **باطنی** **را** **از** **تعلقات** **بشریت** **و** **بجایی**
و **سار** **سلطان** **پاک** **دارد** **و** **بیش** **خاطر** **دل** **را** **از** **ظهور** **اخبار** **صافی** **کرد** **داند** **ظهور**
را **بنا** **بیت** **نعمت** **پاک** **دارد** **و** **تا** **خاسته** **در** **رجات** **قدس** **نس** **سند** **و**
و **قد** **پاک** **دل** **این** **ایم** **را** **اثری** **نام** **است** **کنند** **اند** **که** **هر** **که** **بوقت** **دوال** **هر** **روز**
بگوید **دل** **او** **پاک** **شود** **السلام** **ذو** **السلامة** **عن** **التعاریض** **سلیه** **و** **قیل** **منه**
و **ب** **السلامة** **فعلت** **و** **قیل** **سم** **ع** **خلق** **قال** **الله** **تعالی** **سیر** **سلام**
و **لامن** **رب** **رجم** **فصنة** **کلامه** **سليم** **است** **از** **آنکه** **دیر** **اضدی** **بود** **و** **مثلی** **بود**
و **سليم** **است** **از** **وصف** **میر** **مخلوقات** **و** **او** **را** **هم** **آفتی** **و** **علی** **و** **بغی** **و** **ضعف** **بند**
و **ذات** **خود** **پاک** **است** **از** **آنکه** **تو** **و** **بر** **پاک** **کوی** **چو** **ذات** **او** **هم** **عبارت** **نشد**
و **بخت** **بند** **او** **هم** **سلام** **هر** **که** **جوت** **پاک** **و** **لی** **پیش** **او** **را** **هم** **چانه** **دانستی**
باید **که** **خود** **و** **این** **از** **صفات** **نفسانی** **پاک** **کرد** **انی** **و** **بصفت** **هم** **پاک** **روانی**

و بادشاه که او را اول نسبت و عرش او را العرش و مجلس را السور و او را المنان و از وی بنی چون ملک او باب باید که لحم و عادی بسکنی و دیده کبر و دینی بر کنی و قید اضافت پشکنی و مارک ملک مسم داری و حکم امور داری و بجیاد و فرمان اوروی اری و ارباب ملک دایم غایف دانی و بر میر زیر دستان بختی و خلاف فرمان اورد اندازی و اور ایر کوفتی و خوشن خود فرمان پیشی و بدانی که پادشاه و دشمنش توبانست پند دار

و بادشاه که او را اول نسبت و عرش او را العرش و مجلس را السور و او را المنان و از وی بنی چون ملک او باب باید که لحم و عادی بسکنی و دیده کبر و دینی بر کنی و قید اضافت پشکنی و مارک ملک مسم داری و حکم امور داری و بجیاد و فرمان اوروی اری و ارباب ملک دایم غایف دانی و بر میر زیر دستان بختی و خلاف فرمان اورد اندازی و اور ایر کوفتی و خوشن خود فرمان پیشی و بدانی که پادشاه و دشمنش توبانست پند دار

۲۸
 منصف که در قیامت از او است باطنی و باطنی که در قیامت باطنی است
 اقدام نالی و این اسم را اندر برای خلاصی بیماری من از علتها دان برای بیماری که
 از علتها منصفیت و منصف او افرو نام است و گفته اند هر که در پانزده روز
 برای دفع بیماری بگوید صحت باید للمؤمن المصدق لنفسه و رسد اما بالحق
 فحقه خلاصت او بخلق الخ فحقه و فیصل المؤمن نجبا و من الغریه اللاکبر
 اما بفعله الامن او با حصاره آنکه امان و چندان اهل امان است از عذاب ارام
 آینه دل و دست و است از حساب و این گفته که دل بنده کی را از ظلم پستان
 و این است از ذوال و اخر ارض و این است از اوقات و اخر از استوار از
 حرمات از عذاب ارام و مقتضی و مقتضی گفته است در عده ای خود را برای
 برای و لیکن گفت بد که مؤمن را نام خدا ای کوی که هر صفت لازم آید اسم
 صفت است از برای و خدا را اسمی را هم در چند وجه نامهای او سببی
 از عذاب است و نامهای مؤمن گفته است هر دو برابر کی بود چون دانشی که
 و بنده ای است از همه آنها امان از وی خواستی و از اهل حق از خود امان دمی
 و سایر خلایق از آخر ارض و اخر از قوا این باشند درین ارم و گفتن آن از شر
 نفس و شیطان و دفع شر و سنان و اوقات و علتها مؤمنی نام است گفته
 اند هر که این نام را با خود دارد و از عذاب طاهر و باطن ایمن کرد و در میان و
 بر وی قدرت باشد از همه اسم است و هر اسمی را و با مقتضی علی مقتضی
 و فیصل الامنی ای الصادق فی قوه کوا و است بر خلق است بهر چه ممکن
 لا یخفی علیه شی و بهر چه میگوید و بنده کثر از است که هم خلقتان بوی خط
 کرد و این که کرده است و است و عده کرده و است و عده کرده
 است و عده کرده است و عده کرده است و عده کرده است و عده کرده است

۱۰

پس

این کتاب از حضرت امام
 شیخ الاسلام است

[illegible]

[illegible]

و من است از وجود آدمیان بین عالم در علم سخن گفتن و
با او چگونه بود و این زمانی که باید که خود را حفظ کند
با کثرت و در حصول و بلکه این معنی
که در حصول صفات و آن صفات و این معنی را اعیان

کبری تمام است برکت این نام بلکه بگویند و قیام آسمان می شود
برکت این نام است گفته اند هر که در شب یا در روز صد بار بگوید
یا کریم یا شریف یا عزیز یا عزیز که در آن وقت حضرت امیر که
خداوند عز و جل کند به بندگان ایمان و طاعت او بود باید که عزت او را
طلبی و قوت و نفوذ بر نفس و سلطان و مددش از دجول و غیبت
در طاعت او دانی و عزت کسی بود که در سجده بتجلی زانی خود او را
که دانید و نبوده این اسم را در حصول محبت و محبت از حق نام است
گفته اند هر که شب و روز صد بار بخواند یا عزیز یا عزیز که در آن
عزت و با طبیعت شد و المذل الموجب لوط الخیر له آنکه خود را که دانند از
که خواهد و خداوند کند به بندگان او بود و بگوید و توصیف باید که خدای
بصفت او بنی و عزت و طاعت و از محبت او بر میری تا بعد از
او دلیل و خوار نشوی و بگوید حضرت او و آوردن طاعت و اولیای باید که
دست به او و عزت شوی که عزیز آن بود که او را بیدار خود و عزت کرد و دانید
و خدا را که او را از خود محبوب گردانید و در دل و شمع این اسم را
نام است گفته اند هر که از طاعت برتر شد و کند و نام آن طاعت بود
بعد از گفتن معناد و در این اسم را بگوید و گوید که الهی در از فلان نام
افان و اما ن باید هیچ یسیر این مشتاقین آنکه باشند و در شوقها
و او از دلهای و نامه جانها در اشتیاق کشای او باید که به دل مشغول
با او بماند مشغول باشی و رفع حاجات با دینی و زبان از گفتن رشتن یعنی
و نگویم آنکه که این اسم را بخواند و گوش حاجت حاجت و از ایشان بماند
نشان ایشان که محفل نماید و از اطلاع بگفتار و اهل این اسم را از

مندان

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

77

[illegible]

آنکه خواسته است که غنویت مکه جو از عاصیان شود و سحر محمد را کند و این
بمغربت بندگان و در گذارند - از کنان بسیار بندگان و فرصت و مدد
است بن حدن اهلان خود و در طلب معاصی بر بنی احوال او و بر نفس خود و از آن
نگردانی و نفس این نداری که ندانی که از کار خانه غیب ترا چه نصیب است
که داشتن است یا که رفتن است در حق آن که رفتن رسوایی حساب است
یا آفریندن بحساب است چون این معنی معلوم کنی نیست که و کند گشتی که زهر
جانیست غایت جهالت بود تا که تا بر لبی چشم زانی و چشم خود خوری و بابت
و کند که رفتن تمجید بتی و از زیر دستان غنوی فرمای در دست کردن چشم
و دفع به خولی این اسم را از روی تمام است گفته اند جهت تربیت گشتها
و نشاندن ناهای این اسم را بطار دارند الغفور علی الغفار آنکه بخواند
عذاب کند بندگان بسیار را و عذاب کند نرسای را و نیک نشنوده کنان بگوید
او بد و آفرینده کنان بسیار او بد باید که ایام از افضای او بگذشتی و چشم
که او دوخته خدای که بپرده که او بنا شده بود از رسوایها و خفجهها که
مراه است به جای و راه او بنا شده باید که از کنه کار خود گذاری و بهوشی نهایت
حضرت او خواهد داری که آن حضرت با وجود قدرت از تو غنوی نماید
بجای خنده او بتر آنکه غنوی غای در تربیت و لهام زدودن رنگ ناهای
از روی تمام است گفته اند هر که این اسم را بسیار بگوید بسیار از دوزخ و برود الشکو
المجازی علی الشکره قبل یسب علی النفس الکیفر و علی النفس علی من اطاعه
آنکه بندگان را بستاند بر طاعتها از بسیار و آنکه آن بندگان از طاعت
و بشا زاده بسیار و بد و تراب طاعتها او بد و بخواهد طاعت بندگان قبول
چنان بگوید بد و چند نیکو کاران باشد علی اعطای پیش از کار و بعد از

1940

[illegible]

کلمه‌های اودات و مصنف مملو فکرات
مانند بود و نیز که از آنست که به

این اسم را که در این وقت و دفع ترسها و بیماریها اثری نام آفرین
 این اسم نوع علیه السلام از ترس طوفان خلاص یافت گفته اند هر که را
 باشد از دشمن و از آفت و آتش و دیو و داین اسم بخواند و بر باری عز
 بند دامن شود محبت جانی لاوقات وصل المقصد وصل الشهد و وصل
 باغیاب و ظاهر و منیر و معجزه آنکه بداند هر چه از او که بران قدر و ران
 حال باشد و بطلد و بهر چه خواهد توانا بود و آنچه باشد و بود از و
 بنده آفرینند و قوتها و قوتها او بود باید که قوت و قوت از و
 و چشم از اسباب بر دوزی که اسباب چشم بند غیب بود و بر چکی دور
 قوت و قوت و روحانی بگویند و بگویند و بگویند از عالم حیوانی و شیطانی
 و دوی بیرون آلی و بقوتها و قوتهای ربانی روح را برورش و می تواند
 استقامت اینست و در بی بطور و بستین و طلب آید قوت روحانیت
 این اسم را اثری نام است باید که نوع او عام باشد بنفوس خلایق بزرگ
 طعام گفته اند هر که از غنی شستند و نعلی از جانی بجان و در آن صبر نمایند کرد
 و باطل کرد بانی داشته باشد این اسم است و است با و که آنند و بر کوزه آب
 و خرد و خورد و بانی طفل و به صابر و با شکیب که الحیب الطائی کلنی ما
 بکفی العباد و وصل الحی سبب با جبار و المطفین با فعلهم و آنکه عدد حرا
 به اند بنفصل و اجمال و آنچه در راست بند کانی بود او رساند و بدید کرد اند
 و آنکه سینه بند کانی بود درین جهان و در آن جهان و تنگ حساب گفته
 این ن بود بگردارای ایشان باید که در اوج حساب نفس مشغول باشی
 و به نفس را از خود و ضایع نگذاری و حساب خود کنی پیش کرد و حساب
 که بزرگان عدد از هر ناز و بگر هر روز حساب خود میکنند و تدارک مقصود

بر آفریننده معاد است
 بخور و بخوان و نام تو باین

الحیب

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[Faint, illegible handwritten text]

بسیار که در الحقیقۃ العالم و مثل الحقیقۃ عنده کل معدود و قبل الکل و در وقت
 آمدن انی علی ان فی کعبه مای فی طبیعت ملک و ان باید با جز او مقادیر چیزها
 و انکه بدانند همه چیزها از اندک و بسیار و انکه قلا بد بر همه چیزها و انکه
 قدرت و طاقت او همه طوالات و صفات خود او شده و احصا تواند
 کرد و انکه طوالات ذاتی او در جمیع و بعد از این در طبیعت و صفات او را
 شماره بنود باید که در حق خود صفات او را با آنکه در بیرون او را بیرون
 یابی و بشکر پنج ظاهر و در طبیعت مشغول باشی و بقدر طاقت از عهد بهر طرف
 آئی و از احصای او عاجز باشی و از عهد و طاقت خود بیرون آئی و بعالم
 حیرت در آئی تا آن حیرت ترا با و حاضر گرداند در زیادتى آگاهی و شکر از انکه
 را از بی نام است هر که دید کثرت بروی غالب بود این اسم را بسیار بخواند
 البسم الله الرحمن الرحیم انکه هر چه خواست بیاورد بایستد بیاورد
 و آغاز مسیتهای مست شد ندگان او نهاده و مستی را اوراست و همه
 چیزها بسنی از و سرایت کرد و انکه ابتدا از افضال در حق دوستان او کرد و
 ابتدا از دوست و باز گشت به دوست باید که محاربا بر محاش تر صحت کنی و محاش
 خود را بر طریقه کامل زمان اختیار کنی و چون وجود او در تو سرایت کرد
 و وجود او انچه آنرا بخود اضافه کنی و خود را تمام با و دمی تا از مستی او
 نیستی خود بینا شوی و این معنی بر دل تازه دلدی که این سرزندگ است و در
 پسیر نه اند که حقیقت این معنی توان رسید در طلب ابتدا از فضل نعمت این اسم
 از بی نام است هر که ابتدا از فضل و نعمتی را چنان دید این اسم را بسیار گوید
 کفایت شود و انچه یغنی الخلق انکه باز بیاورند آنکه بسیرانند و باشد بار
 دیگر انکه باز گردانند و بندگان او شود و باز گشتن بندگان همه بجزای

وایم ۳

او بود انگاه بدو رستی از او بود و ابتدا رستی هم از او بود و باز بعد از آنکه بنده را
 تجلی قاطع نیست که به یزدان رستی هم از او بود تا بنده خالی از خود باقی می ماند و شکر
 بپایند که در حلقه طرب و رضا او کنی و باز گفت خواه او باشد و هیچ ذری
 و عملی را از آن خالی نه ای که در حق خود طر و پیدایی معنی را از بی تمام است و فکر
 آن کنی که صفی حضرت او جزو کنی و چگونه باز خواستی کشتن و در میان افعال
 و احسان از انفس حق تو ای و طر و پیدایی کنی که ابتدا و انتها و میان
 و بعد از تمام گیر کسی را که باز گفت کسی باشد و از او گذر بخود از وی غافل
 بتواند و در آن حضرت بنده و مقصد و مقصود نه ای و دل از غر و نیر و از وی در
 باز گفتن این اسم را از بی تمام است هر که خواهد که معاد او بر وی آید
 شود و راه معاد بر وی گشوده شود و این اسم را بسیار گوید چشم دل
 بخواست بینا شود و از خالق الحیوة ای که زنده کننده مخلوقات او بود
 و خالق حیدة او بود و زنده کننده جانها او بود و در هر روزی که بایستی
 بر پروردارند باید که حیدة خود را زودانی و باودانی باز زنده و با و در هر روز
 نکر دی بر این معنی ترسی در طلب زنده کی بنور جان این اسم را از بی تمام
 هر که حیدة دل خواهد این اسم را بسیار گوید نهایت خلق الموت
 ای که خلائق الموت همراه کند و گنجهای بنده را از انفس و مرسته و دلهای فرا
 بموت اختیار کند و معصیان او میراند و او را هر که آفریند برای آنکس که خواست
 باید که در استغناقت فیوض الهیه و لذت و اداری و در احاطت صفات و
 سعی غای تا یکدینا به قیومی و الهام و در از زنده کنی و مملکت سینه مضطر
 شد در این اوقات فهارسی از ماسوی خالی سازی در امانت قوای شیطانی
 و نفسانی و سعی این اسم را از بی تمام است هر که خواهد که بر سر نشان

و نمک او ببرد این اسم را بسیار بگوید **الباقي الذي لا يفسد**
للقضاء آنکه زنده برود همه ذات و او سببی نه باقی است که هیچ را روی
فنا را بر روی راه نبند و حیدره جانها اثری از حیدره او بود و حیدره حقیقی
را باشد که علم و قدرت و ادراک او را سر آید باید که حیدره او را از این
که درجه عیانست طلب کنی و در این علم کنی زنده بگردانی در طلب حیدره
حقیقی که حیدره طیبه جانهاست این اسم را اثری تمام است هر که
زنده کی دل و جان خواهد این اسم را بسیار بگوید **القیوم الباقي الدائم**
و قیل المدبر و قیل الدائم الغای مدبره الخلق و حفظه آنکه مستی
او را اول و آخر نباشد و آنکه بر دوام کافی مهمات بندگان او باشد آنکه
بایستد ملک همیشه باشد و دارنده ملک باشد که همه محتاج او باشند
و او را هیچ کس و هیچ چیزی نتواند و نباشد و آنکه قیام بود بذات خود
تا هیچ وسیله در طلب استقامت طریق این اسم را اثری تمام است
هر که استقامت حال خواهد این اسم را بسیار بگوید **الواجد الغنی و قیل**
العالم آنکه در مملکت او بود آنچه خواسته بود که در مملکت او بود و
آنکه هیچ کس را از وی در گذشتن نبود و آنکه غنی وی بیش از بود و طاعت یا
بود کسی او را در هیچ حال مانع نیاید و او سببی نه تواند توانا بود که کسی مرادی را
محضرت او راه نباشد و حضری در ملک او را کم شدن نباشد و حضری
از او پنهان نتواند شد به برتیاات خود همه عالم و دانا بود در حصول مراد است
دینی و دنیای پستی این اسم را اثری تمام است هر که را مرادی باشد و خدا
طاعت بر آید این اسم را بسیار بگوید **الواجد العالی و قیل من له الوفا**
و البذل آنکه او صفات کرم و شرف و عزیمتی او را باشد و آنکه

آنکه سر او را بکند و نهدی و بزرگواری و آنکه دوستان خود را بزرگ کند و نهد و نسبت
 بزرگی باشد باید که خوار و ذلیل او بود و در طلب علم این اسم را از برای
 هر که را خواری روی داده بود این اسم را بسیار گوید الواجد الفردی الاله
 لا شریک فیها آنکه او را در صفات خداوندی شریک باشد و آنکه او را
 و شریک نباشد و او را شریک و طهر نباشد و او متفرد بود در استحقاق
 که هیچ چیز پیش از او نباشد و هیچ چیز با او نباشد و در از برای او سببی نه متفرد
 در استحقاق الهیت فلا معبود الا هو باید که او را بجلال و عظمت و کبر
 و قدرت محیط همه اشیا و علمی که فرا رسیده بود بهم چیزها که هیچ از او پیش
 نباشد در زمین و آسمان متفرد او را دانی و او را یگانه بینی و از برای او
 یگانه باشی تا غیر را در تو هیچ نصیبی نمانده باشد تا یکی را دوست باشی
 در حدود و درجه توحید نهدی این اسم را از برای تاج است هر که بخواند
 توحید عینی او را حاصل شود بطریق ذوق و معاش به و بوی برسد این اسم
 بسیار بگوید اَلْحَدُ الْمَوْذُوذُ بِنِزَاتِهِ لَا كَوْذُ عَلَيْهِ الْاِنْقِصَاحُ وَ اَلْتَحْنُیْ وَ لَا
 یتصور له المثل آنکه یکی باشد نه چون یگانگی نهایی دیگر چه غیر او اگر یکی باشد
 از روی شمار یکی باشد اما از روی ایزاد و ابعاض وی شمار بود و آنکه
 یکی بود از روی یگانگی و یکی گفتی و او سبب آن یکست که او را مثل و متماثل
 نیست و همه را بوی حاجت است و او را بیک حاجت نیست چنانکه همه شمار
 را بیک حاجت به و یکی را به شمار حاجت نیست و در وی تبخیر نرود و بعضی
 و نه بوم و اختلاف معانی قاری بعضی کلاما واحد و شتمن کلاما احد
 منها تا الآخر و قاری بعضی لا یفید کلاما واحد منها
 مالا یفید الآخر و آن طایفه ماخذ الاستغفار من حیث التوکل و احد

و استحقاق کلا واحد منها بدلائل الآخر بطریق التمسک و بعد الایحاط و اضمحلال
 الخلق ایضا و لا شبه عندنا ان الواجد يستعمل لاحاده الصفات
 و الا حد برجع الی الذات کما یقال فکان واحد فی زمانه و وجیه اقرا به یقول
 بحدک تنزهه بصفات لایت رکه فیها غیره من اهل زمانه و الاهد عبارته
 تنزده بحدک کما لا یقبل الانقاع و الخوی لا عقلا ولا فعلا و لا دحا
 اید که بدات خود مد ذات او یعنی و بصفات خود صفات او معنی و بتفعل
 بر مطلق او معنی تا در عین توحید او مصداق کردی که آدمی را در توحید
 مهمی بلند تر از منی مرتبه نیست و حقیقت این معنی در تجلی ذاتی که بصفات خود
 ظاهر شود در توان یافت در اثبات وجود حق این اکبر را انری تمام است
 این دو اکبر را بسیار گوید او را مملای بذات و صفات و افعال حق و اق
 در توحید افعال و صفات و ذات یکتا گردد و واقف بکفر است
 تعطیل و تشبه و شرک معطله گویند نیست مشرکان گویند نیست و لیکن
 بت و افعال است تشبه گویند نیست و لیکن مانند است الیه
 و مسلط العلم و مسلط العالی و رحمة و مسلط المدعو المناول و قبل الاخر
 الیه اند خویند جایشها در حال خوف و رجا و او بود و منزهه بجهتها
 فنان جان که او را هیچ چیز و هیچ کس احتیاج نباشد و الیه خوف نباشد
 همه خوف محتاج بود و احتیاج مانع حدست او بود و الیه قصد بسوی او کنند
 از همه حاصتها بسان صده ای قصد نمایند بسان حدست او است یعنی
 المعنی نیست که فرزند معنی بود از پدر چون بعضی از طعن جدا کرد و محمل
 شد و گفت مرا انتقص نیست و ما بود را آخر نیست و کس را بر من قهر نیست که از او
 بر او بر او قهر بود و صدمیت را بر او بود و ما کنی لکنوا احد

در بیان این در صورتی که توحید است
 در بیان این در صورتی که توحید است

اعدا است بدو و از سببها هیچ چیز نبود پس احدیت او ذات
 بود از منی و در سببها هیچ چیز نبود پس احدیت او ذات
 در آنی که در سببها هیچ چیز نبود پس احدیت او ذات
 در آنی که در سببها هیچ چیز نبود پس احدیت او ذات

این بی صفت است که صفت کند باشد و کند بودن کسی را مانع صفت بودن او
نماند و کند نیست باید که فر حضرت او را پناه و علی و حاجی بگری و او را کسی را
حاجت خود بگری و مقصود او را بر گزینی در عدم اجتناب کفری این ای که را اثری
است خاصه در حالت جمع و کرسنگی هر که این ای که را بسیار گویند از اجتناب
بغیر فایده آید علی حایت و ای که او را بر می خیزد که خواهد توانای را
و او را قدرت بر طای است و ای که بر همه قادر است و همه مشغول او هیچ
نوع عجز را بوی راه نیست و از و فعل و ترک درست آید و او سبحان فاعلی
تقدیر و اختیار و لا محصا بالذات و انداز کند تا او به قادر او را باید دید
و غیر او را عجز باید شناخت و توانای از او باید خواست در حصول قدرت و نظم
ای ای که را اثری نام است هر که در حالت فروماندگی و عجز از حصول مطلوب ای ای که
بسیار گویند مقصودش بر آید علی ما برید و لا یجری علی برید ای که آنکه
عجز در حکم قدرت و یکسان بوده نیک توانا بود و بر آنکه خواهد و ای که او را
نباشد از آنکه او را بود و ای که توانای او همه نباشد و همه توانا نباشد و او
بنده کار او ظور دهد و توانای حقیقت غیر او را نباشد و توانای و اقتدار از او باید
در حصول اقتدار مطلوب حقیقی این ای که را اثری نام است هر که بسیار گویند
اقتدار او را حاصل آید اقتدار یعنی نشاء الخوف من یث و ای که فر ایش او را
خواهد و فر السی دارد از آنکه خواهد و ای که شش اند و پس که اند و مطیعان او بود
و او نه بوجاهت او بود و شش او را که شش بجای داشت و سس او را از ایش بد
عزت و حرمت و پیشی بدجات از او باید دید و او را طاعات و بندگی
و خوانی و پس ماندن از خیرات او باید دید بسبب از طاعت معصیت و منهیات
الاء فی الاخر لم یزول و لا یزول ای که محبت بر او محبت باشد و ای که او را از

هم را اثری قلم است هر که این دو اسم را بسیار گوید او را بیست و نهم است و صفات
و افعال حق واقع شود و توحید افعال و صفات و ذات یکتا گردد و او حق که مفر
است تعطیل و تشبیه و شرک معطله گویند نیست مشرکان گویند هست و لیکن
بست با و انباز است تشبیه گویند هست و لیکن مانند است الصمد الیهید و قیل
الحلیم و قیل العالی در جده و قیل اللد و اللنا و قیل لا خوف له انکه از وجودیند
و جتنا در محل خوف و رجاء او بود و دهند و همه حاجتها مطابقان که او را هیچ چیز
ایچ کس استیلاج نباشد و انکه خوف نباشد به خوف محتاج بود و احتیاج
مانع صمدیت او بود و انکه قصد بسوی او کنند در همه حاجتها یقال صمدیت ای
تصمدت لم یلک بیان صمدیت است تیسری را بعضی نیست که فرزند بعضی بود از پدر
چون بعضی از کل جدا کرد و محل ناقص شود گفت مرا نقص نیست و لم یولد مرا عجز نیست
که کس را برین قهر نیست که آنرا که پدر بودی تحت قهر پدر بود صمدیت را سزا نبود
و لم یکن له کفو ایچ این نفی جفت است که جفت کفو باشد و کفو بودن کسی مانع
صمدیت بود و او را مانند و کفو نیست باید که جز حضرت او را بطحا و پناه جای گیری
و هیچ کس جز او حاجت خود نبری و بمقصودی او را بر کزینی در عدم احتیاج پذیری
این اسم را اثری قلم است خاصه در حالت جمع و کسکی هر که این اسم را
بسیار گوید از احتیاج بغیر فارغ آید القادر علی ایشا انکه او را بر همه چیز از آنچه
خواهد توانایی بود و او را قدرت بر کمال است و انکه بر همه قادر است و همه مقدر
لوح نوع عجز را بوی راه نیست و از و فعل و ترک در دست آید و او بیجا نه فاعل
بجده است و اختیار بود لا موجدیا بالذات و اندازه کننده چیزها او بود و قادر او را با

وید و دانست و غیر او را عاجز باید شناخت و توانایی از او باید خواست
در حصول قدرت و ظرف این اسپم را اثری تمام است هر که در حالت فرومایگی
و عجز از حصول مطلوب این اسم را بسیار گوید مقصودش بر آید المقتدر
علا یارید و لا یخیرید آنکه اندک و بسیار در حکم قدرت او یکسان بود و نیک
توان بود بر آنچه خواهد و آنکه او را عجز نباشد از آنچه او را مراد بود و آنکه توانایی
من از او باشد و من توانایم او دهم و بر مراد بندگان از او طلب دهم و توانایی
بحقیقت غیر او را نباشد توانایی و اقتدار از او باید خواست در حصول اقتدار
بمطلوب حقیقی این اسپم را اثری تمام است هر که بسیار گوید قوه اقتدار او
حاصل آید المقدم من یشاء الموفق من یشاء آنکه فراموش دارد آنکه خواهد
و فراموش دارد آنکه خواهد و آنکه پیش دارند و پس گرداننده مطیعان
او بود و پس دارند عاصیان او بود و پیش دارد آنکه پیش باید داشت
و پس دارد آنکه سپس باید داشت غنم و حوت و پیشی بدرجات ملذذ باید
دید در ادا طاعات و امتثال و خواری و سپس ماندن از غیرات از او باید دید
بیب در کتاب معصیت و منہیات الاول الاخر لم یزل و لا یزال آنکه همیشه بود
همیشه باشد و آنکه وجود او نه ازو حال عدم بود و آنکه عدم را بروی راه نباشد
بقا و فنا همه اشیا باو باید دید غنم الزجر و کل اسم موجود الظاهر المعلوم
بالاولی القاطعه و قیتل الغالب آنکه هر چه لغزیده است دلیل وجود او بود و آنکه
بدانند ظاهر غنم چیزی است پدید اوصاف خدایی و همیشه بودی و همیشه
باشی و عزیزتری و عظمی و بیتی و آنکه بر همه چیزها او غلبه و همه مطلوب او بود

آنکه نه اوست

در اظهار حقایق این اسپس را اثری تمام است الباطن المحجب عن الحواس
 و تسلسل العالم بالحقائق آنکه اوست نهان از جلونگی یعنی پوچ نیست و آنکه
 نهان بود بذات خود که کند او را در شون یافت بعقل و حواس و آنکه او را
 ببینیدن و بشنیدن و بر او اثر و اعراض قیاس پس شون کرد و آنکه او باطن صریح
 پیدا اندک ظاهر دلیل هستی او الباطن و تسلسل پوچنی او مخافان در صفات
 خداوند پس چنانچه دو قسم اند یکی از ایشان غلو کنندگانند و دیگری مقصرانند
 آنکه غلو کنند مشبه اند تا خداوند پس چنانچه در احوال صفت کنند و صفات حش
 ثابت کنند و آنکه مقصرانند چون دهریان و طلبایعیان گویند خود نیست بعضی ذات
 مکر شوند و بعضی صفات محمد ذات علم را دلیل وجود او باید دید الوالی الماکن
 آنکه خواسته است نگاه دارد اهل ولایت خویش را بر آنچه مراد او بود و آنکه
 نگاه دارد ایشان را و آنکه ماکن همه اشیا او بود و همه اشیا مملوک او و آنکه
 چنانچه در حقیقت بود در حصول الماکن این اسم را اثری تمام است المتعالم
 کالعلی آنکه هیچ بزرگی نبود از محسنی صفات روح و کمال که نه او بزرگتر از ان باشد
 بلکه پس را بر عمل او طاقت نباشد بلکه او دور بود از پندارها و کفارهای خلق
 از کمال فواید او باید بود تا مسنیر بود و جهان کردی البرزخا علی البر آنکه موصوف
 بود بکمال است و بزرگی بی نهایت و آنکه آنچه کفیههاست بگوید و آنکه رقی کند با
 بندها و آنکه خواسته است عزیز کردن دوستان خود را و آنکه نیکها بر نیکها
 او کند و همه نیکهای بندها را اثری از نیکهای او بود چشم احسان از او با یقین
 و در حق بندها و او قایت احسان بکای او است و آری بفضله علی عباده

از آنکه خوار است که عقوبت بسیاری از بندگان چون بجزرت او بدین
بازگردند و آنکه بشیانی آفرینند در دلهای بندگان از معصیت و آنکه قبول کنند
توبه گناه کاران بود عذاب بندگان است قبول باید کرد و از ایشان در باید گذشت
و از گناه بسیار عفو باید نمود و پست و بجهت گناهان بسیار از حضرت او نمید
نباید شدن المنتقم للعاقب لمن عصاه آنکه عقوبت کند بدین که خوار است
عقوبت ایشان را و او سپاسه عقوبت کننده کافران و عاصیان و دشمنان و
او بود که شریعت از نفس باید گرفت و بجای او را رام باید کرد و بجای او
قیام باید نمود انتقام دشمنان بدین حضرت باید گذشت العفو الله عن الجور و
آنکه بدین عفو کند و آنکه خوار است است که عذاب بکند بسیاری از عاصیان را و آنکه
نیکی کند بایندها کار و آنکه باک کننده دلهای توبه کننده کلان او بود و آنکه
عفو را شعار خود باید پیوسته و از بد کردار در باید گذشت و بجای بدی نیکی باید
کرد در باکی دل باید کوشید تا بنده را بداند از ملاحظه اخبار باک کرد و از
لا بد تحقیق آنکه خوار است است که بایندها کار و شوق کند و دشوار برایشان
آسان کند و آنکه بایندها کار و مرمان بود اثر مهربانی او است که ایچ در مایست هر
خلوقی است از وی باز گرفته و زیاده از تصور عطا کرده در حصول صفت رفت
این اسم را اثری تمام است هر که این اسم را از برای مهربانی بسیار گوید مخصوص
برای الملک الملک جنس الملک به معرفت فیه کایت آنکه حقیقت پادشاهی
او را باشد و آنکه پادشاهی او در ملک دل و ملک عاقبت و ملک قناعت
ملک دنیا و آخرت بندگان عفو او در باید که پستی باشی بگوین از کونین در

عفو

ملک

عفو

حصول عرفان این اسم را اثری تمام است هر که بتعمیل برگیرد این اسم را
 از حاجت بخلوک مجاز پیستنی شود و الحلال و الحرام را بخلیل آنکه در اسم او
 شرف باشد بی نهایت و آنکه او را جلالت غایت بود و آنکه جلالت آفرین
 از آنکه خواهد و آنکه او را گرامی بود و حق قدر و گرامی او پس شوائب که بجای آید و آنکه
 گرامی کرد و آنکه از آنکه خواهد صفات شوقی و پسین درین اسم منبرج بود جلالت
 از و باید خواست و اگر ام و کرم از و باید حجت و از و باید طلبید و از و باید حجت
 و حصول درجه جلالت این اسم را اثری تمام است هر که این اسم را بسیار
 گوید جلالت و اگر ام و کرم را بطلع طالع اول آنکه خردا دکنند و جزو دهند و داد
 دهند و حقیقت او بود و او بی داد کند کان و مظلومان او دهد و داد و او را نیکان
 او دهد و آنکه خواسته است که داد و انصاف بظلومان از ظلمان در قیامت
 او بستاند و باحوال دل فرمایند گاهی او رسد و بر اوستی حکم او کند و بندگان خود را
 بر اوستی فرمایند او بود در حصول صفت را پستی این اسم را اثری تمام است
 و او دنیا شعار خود باید ساخت تا در قیامت بعدل کرد کار و دهانی هر که بسیار
 گوید این اسم را او را فراست راست حاصل آید الجامع الخوص بوم العصاص
 آنکه جمع کند همه بندگان را برای انصاف با آنکه بذات جامع همه صفات خداوند
 بود و در دوستان خود کالات لایست او جمع کند و دوستان را بدوستان
 و پسندید و در قیامت وصول و اتصال بی کیفیت بخیرت خود اهل قیامت را بعد از بقا
 او و بر برای جمعیت ظاهری و باطنی این اسم را اثری تمام است هر که احال پرا
 کند و شود این اسم را بسیار گوید الغنی لا یفقر الی شیئ آنکه بی نیاز بود از همه

سعد با راست روان گوی اسمادت بر دند
 در پیش کن که بنزل کبیر از رفار
 الان با ط عدل کردن دین

جمع باشد تا بعد از شش
 در هم بر پا کند و شش تا شش
 الجامع کرد کردن

بحسن عمل استند او عقیقی باید کرد و

الغنی بی نیاز شدن

بنفس

باز یکدیگر

پس از آنکه پس از حاجت و استعانت را بوی راه بنود و آنکه مستغنی گرداند
خلق را از فضل خویش و آنکه بطاعت مطیعان مشطوع نشود و بصیحت عاصیان
متضرر نگردد غنای حقیقی اشارت بوقت اوست و جلال او که موجب خواست
نیاز خود بجفرت او بایدرسد و باو پس چنانچه از غیر لوی نیاز بایرشد در حصول
غنای این اسم را اثری تمام است هر که در محنتی و تنگدستی بسیار گوید این اسم را
مستغنی گردد و المعنی المحسن لا احوال المطلق آنکه حاجتها برآرد و آنرا که خواسته بود
و تو آنرا کند او هر روزیش را که خواهد و آلهای دوستا نرا تو آنرا کرد و اندر
بی نیازی و طمع از خلق این اسم را اثری تمام است هر که این اسم را بسیار گوید
از آنکه ای ظاهر و کدایی باطن که توقع و طمع است نسبت بخلق و چشم نگاه داشت
از ایشان بپند المانع لما ش من المنافع عن شاء آنکه باز دارد منفعت
از آنکه خواهد و آنکه باز دارند عطا و بلا بود از هر که خواهد حکمت و قدرت و قضا
و ارادت و آنکه دلها را باز دارد از محبت خود و عطایای بندگان او باز دارد از
عطا از او باید طلبید و در بلا باو باز باید گرفت در منع نفیس و شیطان دشمن
این اسم را اثری تمام است هر که خواهد که نفیس را از هوا منحوس گرداند و دشمن
از عطا محروم سازد این اسم را بسیار گوید الضار انفع منه الضرر منه النفع آنکه
دشمن آفریند خلق را و آنکه منفعتها آفریند خلق را و آنکه زیانهاوی دهد و سودهاوی
رساند و نفعها از او باید دید و ضررها از او باید دید در نعمت منع باید دید و در بلا
تنبلی و از دید اسباب فارغ در جلب منافع و احراز از مضار این دو اسم را
اثری تمام است هر که خواهد که نفعی بوی رسد و یا ضرری از وی دفع شود این اسم را

بسیار

بسیار گوید نور انظار جمیع الاشیاء با وجود من الضم آنکه چنانچه از وجود او ظهور
 او ظاهر گرداند و آنکه هر کس که بمحضت چهری رسید و پدید آید و آنکه در نهان
 او آید و آنکه نور آسمان و زمین او آفریند و آنکه در اهل و عیال و حصول را بخود
 منور گرداند و آنکه جان را او آید و در لهار و لاکش پدید آید و در حضور باو پدید آید و در غایت
 او باید جست و یاب و تو وجود او در همه اشیا ظاهر یابد و دید تا آنکه در تمام کثرت باشد
 نهان گردد تا در اشیا آن نور وجود مجازی اهل عالم بتکم متلاشی گردد و جز
 نور ظهور او چهری در دیده جان نماند در ظهور نور عرفان و توحید این اسپه
 اثری تمام است برای نور باطن این اسم را بسیار گوید و آنکه خلق الهی راه یابی
 و لیا حضرت خود او بود و آنکه کرامان را بر او آورده و آنکه هدایت در دنیا و
 دنیایی در چشمها او نهاده و آنکه در رافت و کائنات از طریق او آورده و بندگان را
 در کائنات و در سران راه او آورده و بندگان در او افتاده و پستان خود او را
 نماید و بسبب رشد آن و کمالان و لهار و لاکش او را در دهر هدایت انداخته
 باید خواست و در اندیشه محبت او باید که هر که خواهد که بحق راه یابد این اسم را
 بسیار گوید و بدیع المبع و قلیل الذی لا یظهر له توکست در آسمان و زمین
 و علم بالا و پست و آنچه میان همه عالمهاست او بود و آنکه آفریننده و لیا
 عرفان و توحید و یسین او بود که ایش و چاهای همه جیملان و کاهای همه
 کمالان پر تو جمال و کمال او باید دید و خلق را منظم آن باید دید و او را بحال با کمال
 متفرد باید دانست باید که در هر چه نظر کنی جل و پستی بظاهر با خلق باشی
 بیاطن با خالق تا به او دیده خواهی و دام بلای غیر کرمش را بنیاشی نشوی الباقی

لا یظهر له آرایشگاه

لاحتدره آنکه فتنه را بوی راه نباشد و صفات او قائم بود بذات او آنکه
بقای چیزها از دست و بد رجعت بقا اهل قمار او سپاند و آنکه هر که را خواهد
باقی دارد و او دوست بلید داشت و دل از محبت خیر او بیاید پرداخت باو
باقی و از غیر او خانی باید بود و او باقی بعد فتنه الخلق آنکه مملکت دیگران
منتقطع کرد و پادشاهی او بماند و ایم و آنکه باقی ماند و آنچه خواسته بود خانی شود
و آنکه همه مخلوقات مملکها و ملکها با و گذارند و آنکه مملکت ملک در دنیا و آخرت
بند خود بر یکسان و بهی بدو خود را ملکی نیاید دانست و آنچه بدست بند باشد
به عاریت باید دید اگر چیزی خواهی از او باید خواست الله شهید العبد و قبل
الله آنکه عاقبت کار باید اند و منفعت و مغرت آن بشناسد و آنکه جدا
کنند حق از باطل و آنکه دلیل آفریند خلق را بمعرفت خود و آنکه راه راست نماید
خلق را ارشاد و هدایت و طریق از او باید خواست و مرشد علی الاطلاق او را باید
دانست هر که را خواهد از بندگان خود بخرد او را نماید الصبر الحلیم آنکه خواهد
تا آخر عقوبت عاصیان را و آنکه باز داند غلب از بندگان کنه کار او بود
از ارادت و مراد خود پیرون باید آمدن و خواسته تمام باو سپردن تا به هیچ
مرادی و خواسته ای نماید جز مراد او و خواست او پس چنانچه در همه کار را صبر باید کرد
و تجمل را باید گذاشتن و در عقوبت کنه کار تجمل نیاید نمودن و نفس را
از هر انای او صبر از ان باز باید داشت در شدت و خشمها نماند بآن شکایت نگاه
باید داشت و حال دل هم بآن حضرت باید برد تا در آن بلام صبر باشد و هم شکر با
و هم حمد باشد و من لطف الله سبحانه و اعظم اسمائه و صفاته الله اکبر لیدل کل

سلكا سلكا

منها سلك نوع من انواع افعاله فيجد كل طالب ملكا سهلا يلق به فيكون ذلك
الاسم اللائق به في قصده كاله اذا عسره وسأل به في وقت يناسبه الاسم
ينفع من مودة الوقت ومودة الحال ومودة الاسم اللائق بالوقت والحاجة
المطابقة للاسم والوقت مع توجه القلب لذلك النوع المطلوب خصوصا
مودة الاجابة فانه من دعا بهذا القانون استوجب له في الوقت وذلك اشارة
لما قوله صلى الله عليه وسلم ان لربكم في ايام دهركم نفحات الا فترضوا لها والتفت
في المصادقة للوقت اللائق بالمطلب والاسم المطابق للقصود وهذا النوع من
الاسرار ما كشفت الالاهل للخصوص من الانبياء والمرسلين وعبادهم المقربين
والرب العالمين لا يفتهم الا ما ينفع به غلا وذكر او تنبى يكون علما وعلماء منه يكون
ذكر او علما بقدر معنى المفهوم من الاسم وتعميم البنية التي هي قوة التقدير على
رأى المتقدمين به لا تنفذ في العرش والافلاك جميعا ويكون التأثير من رب
العالمين الله تعالى اسمايه ذكر الزكركين على اختلاف احوالهم الله والذكر الكبار
من المؤمنين في الغالب الرب العالمين ذكر الكبار من البابا كين لا يدين والمرين
المصوره ليد في الجسد ذكر عباد الله المقربين والمبشرين فافهم وقس ابنا تشرذم
انشاء الله ومن اسمايه بسجادة الاحد الا ذكر البابا كين المتعلقين باسمه التوحيد
الاصد ذكر لمن يصلح للمبشرين بالجمع خصوصا ذكره لم يحبس باسم الجمع البتة عالم
يدخل عليه ذكر غيره فافهم والفعال اسم للفعلين بالحوادث والوسواس وكثرة
الافكار وايقظ القلب فها ذكر من هذه الصفات انقلب افكاره الى ما نفع
ونفع له سره وفتح السمع شريه ذكره يصلح للمسلمين في الدعاء خصوصا فانه رب العالمين
للمسلمين

رب العالمين ذكر سائر الله ازروى علم وذكر

المحيي الميت

يا لم

سما ذكره

البصير جليل

سيرة الاجابة القادر المستند اليه في فكر يصلح لاصحاب الاعمال والخوف الشقية وعلما
 سره من يتجسس الاثقال واستدراكه لم يحسن ثقل فيما يتجاسر البتة وليس على
 هذا الخطايت كما تراه ترى سره الى القيوم آسمان جليلان باسمه وذكر لاهل الخيرة
 ويؤمن اذ كان اسرافيل وملكه الصور جميعا ما شاء يصلح ان يذكر من يملو
 الفجر الى طلوع الشمس خصوصا ذكر ويجد من الزيادة والخشية والفرح الى طلب
 الفضائل ما لم ينفذ الرحمن الرحيم اذ كان شريفة للضيق والمان للفايض من ذكرها
 كان ملحوظا في كل الامور الملك القديم يذكر عند كل ملك اعظم قدره يصلح للملوك من
 ملك اذ استدام هذا الذكر في عموم الاوقات الاثبت السجادة ملكه لو
 اجتمعت قدرته ويصلح للرب الذي يغلب الشهوات فانه يستديم من
 هذا المقام الاثبت السجادة اليه قوة ملكية يورده ويصرفه عن مخالفة مسيرته
 عوالمه العلم يستديم فلهذا السجادة الملك المتعال مناسب لشريه ايضا ذكره لا يعلم
 من ارباب الاحوال ليس للعامة للذكرية يتسم قد علم كل اناس شريه
 المقيت فلهذا العلم بالاشياء والمراقبة في الجزئيات والكليات العزيز الى الملك
 فمن اسماء الذات صفات الملائكة الخوف والرهبة والفضيلة لا يذكر ما ذكره في الاعمال
 ولا خيرة لا ترتفع ولا ين يري جبار الاول ولا يذكر ملك من ملوك الملوك اللاد
 في نفسه ذلة والخسار ولا يتوهم انه يظهر تأثير ذلك من الملة والرتبة بل اذ استدام
 الله ذكر الذكر واطه سبحة زمانية فانه يوافقه بعض عوالمه فاذا استدام اكثر
 من ذلك اقبلت عوالمه ورواياتها يذكر محسوس وح يري آثار الانفعالات
 في نفسه وفي غيره وقد حضوره وصفاته وتصح غريته للفيضة بهج الاجابة للفيض

الخط

ما من ملك اذ استدام
 هذا الذكر الا بعث اليه

المحيث

اقبث

في الاشارة الى ان ذكره المذكور في موطن الحرب وغيره من مكنون غلاية
 الله ما يمكن من الحيط الجيد الحافظ والجلال والذكر اسماء الشريعة زيارت في التوحيد والكا
 عنه مشاهدات انما هي اسماء العليم للتوحيد الخاص ولا يصلح ان الاصل فيهم
 عليهم امر في كشف من اسرار الله سبحانه ما يتغير على الفكر انه فاذ استدام
 على ذكر العليم واسم العليم بسم الله عليه وعلى من اسأله وعرفه الملك
 فيما سأل ومنه اسم المبدع ايضا البصر الباطن الظاهر ذكره لادب الكاشفات
 من اراد ان يخطر شيئا في مناد عليه كفي هذه الاسماء على طهارة وهو على ما
 الى انصاف ومعرفة مستفيدة فانه مثل اسم سبحانه الذي نونه كشف ذلك
 القاصد الاول الاخر للتوحيد العظيم وليست اسما اذ كان بل يكشف للتوحيدين
 في ذلك عما يجب ان يعرف ويثبت من قبض وبسط وظاهر وباطن في
 اختلاف العوالم الجلم الرؤف الثاني ذكر في بعض ما دام من تجليات شيا الله
 اسم سبحانه برز الطانية وسكن رزقته الكرم الوهاب ذكر لمن قدر عليه رزقه
 ولحقه فانه لا شئ الله سبحانه عليه رزقه ورفع قاقته وقبض عليه ما لا
 من الافعال الغفيرة الغافر العفو متقارب لرفع الموم خصوصا من لم الدين والدين
 ما في سبحان من اودع اسرار اسماءه الجيب بحري في الدعاء خصوصا في آخر الادعية
 بحري في الدعاء بحري المعاني في الحروف النقي القناع والرزاق لا يذكر احد
 الاسماء الاربعة وهو تمني شيئا لم يبلغه ان ينفذ الله سبحانه من جهة الله
 عليها ولا يخطر بباله لا يذكر احد هذه الذكر على التعليل الاكثر ولا على طعنا الاظهر فيه
 ولا يذكر موفى رتبته ومرتبة طاهره اعلى منها لا يستره الله سبحانه الوصول اليه بغير

الحكيم انهم

الباطن ٢

ما دام

زوال الطول

فاوادم عليه احد

الكافي ٣

زيادة م

جائته

ومن تفقد حاشية جده اذ استقام على هذا الذكر هو ذكر الاكابر الذين ليسوا
 من عمل الحكيم فافهم من تحمل الحشيش وتبع له فيسبحان من وسع العبارات
 الغريبة المعاني مع ضيق اللوح والودود واللطيف الواسع ذكر الابواب الخواتم
 في الخواتم ولكن ذاق شظا من الحبة واصف شيئا من انما قد نكث ذكر
 سمي به احواله خصوصا اسم اللطيف طهره تنفج الكروب في اوقات الشدايد
 لا يضاف اليه غيره يظهر عن انما رد عجب العجايب لا يذكر من يولد شيئا في نفسه
 او بدنه الا ان لا يحسنه عناننا هذا الفكر المقدر القاهر القوى الوارث هذا
 اذ كان غراييل وبعض من صفات جبرئيل عليها السلام في منزلة الشدايد
 ذو القوة والقاهر المقدر اسماء القهورة استيلاء الغلبة لا يذكر صيغة الهبة
 الاقويته بنفسه ولا يدعونها على ظالم في اقراق المشركين في ساحة من الليل
 في بيت مظلم حاشية اناس على الارض لا يميل منته ويمنها يقول في اخوه يذ
 حرة يا شديده خذي بحق من فسلان الادواره الله سبحانه بدينا والاعانة في اقرب
 وقت التبرع الرقيب الميتين ذكر الابواب المراجبة في الاطفال تنقع لهم بك
 مكاشفات واسرار الوارث اباحت فليحلية الاعتبار والتصديق بكنار القدر
 فيما بحث من النباتات بعد الامانة وما يناسب هذا التوا القاسم انما
 لشاكرين والولي لا وليا والحيب لاهل الكفاية والوكيل لله كمين والقريب
 لاهل القرب والصادق مع الصادقين والبر مع اهل البر والباقي مع الله
 ذو الامتياز قس عليه ما يلحق في الحال بهذه الاسماء الهادي الخبير المبين
 عاين القرب علام الغيوب والجلال والاکرام القدر والسياد المومنون بتعظم في ذلك

الشديد

القد

اللاق

الصور

عليه

الكفر المذنب وما في آخر سورة الحشر فافهم ذلك كلف الذكر بجليل المعاني منه
 يتلقى الانبياء اسراراً والعارفين معارفهم عظام الفهم واليقين بغير
 منسوب جبريل المأثور المشايخ اسرارهم والجلال والعزيم سبب عز وجل
 انه وبالسلم الى آخر سورة الحشر مناسب يكامل الى الخير للبين كشف
 عاقب الامور من اراد كشف عواقب الامور يذكر هذه الاسماء خصوصاً
 عقيب جمع وسهر وعلى رأس كل مائة من اعداد الذكر يقول اهدني يا باوي
 وهدني يا خير وهدني يا بين وهدني يا زبدة وذكسني جوف الليل فاذا
 اذرك النوم يشعل من كشف ما اراده من اي نوع من مناقب افعالية
 المهمات الصالحة استب يا خفي اللطيف اذكرني بلطفك الخفي وبقوا كثر
 في دفع البلاء اللهم والحاشي والعيايا لا يجرب قهي عظيم يا خفي اللطيف
 تجني بلطفك ما اضره اخاف واعلم ايضا ان من السر الكسوف في الدعاء ان
 ياخذ حروف الاسماء التي يذكر بها في مثل قولك الكبر المتعال لا ياخذ الا
 والام لا ياخذ كبره متعالي فينطق بها عدد من الاعداد باكمل الكبر فتذكر ذلك
 العدد في موضع خال باشرائط المعبرة من جمع التمجيد على طهارة لا يزيد على العدد
 ولا ينقص منه غناء يستجاب لك الوقت وهو الكبريت الماحر واقد اعلم
 تبارك اسماؤه وصفاته واثره انه قد لا يخلو اسماؤه وصفاته
 عليها لا يحدودها محدودة استبرأ من كل دليلى مستحق وهدني سبيل موافق
 وهدني سبيل موافق وهدني سبيل موافق وهدني سبيل موافق وهدني سبيل موافق
 وهدني سبيل موافق وهدني سبيل موافق وهدني سبيل موافق وهدني سبيل موافق

والمنزل
 المؤمن

كلا

فهم

عجب بعد از ظهور و جمال صفات را در آن منظر برده است تا آن تعالی خود
بلوه کرد تا هر لحظه بر آن تجلی ایشان را پس دهد و از درجه اسی حال
صفتی نظر ایشان عصبه فرماید و ذوق بر ذوق و ذوق بر ذوق ایشان
پیدا نماید تا از خود غافل و باطنی گردد و مشکلا هر کسی را که بر پیشانی از وی راحت
آن وقت یابی که ممکن شود و در وی بشود و در وی غافل شود و در وی تعظیم و محبت
و دل ترا از گیرد و تا دوی از میان تو و انکس بر خیزد و یکا کنی پذیرد و نیاید و چون
دوی بر خیزد یکا کنی انگاه پذیرد که چنانکه از توحید غافل و ماند و پس و
در به غافل و غافل نیست بغیر گویند و اضافت بکن آنرا توحید و یکا کنی گویند و
کال روشنی بود که ممکن است و در کمال حق سبحانه و تعالی فرو گیرد و از ماند و پس و آن
یکا کنی کال راحت بود تا دوی بی باشد راحت مکن نبود و راحت هر دو وقت
و یکا کنی است و کسی تحقیق بوی مسلمانی نشود و تا خود را خواستش کند
بکه راحت از دنیا نیز نیاید و زیهارگان ببری که اسما الکی را در آنچه شنیده
و بتو رسیده است در این مختصر است که بسیار اسما است که در خزانة غوث
کنون درج و عا غیر تست که پس را بر عالم الغیب جل و ذکره بران اطلاع
نیست و نیز از اسما و صفات الکی آنچه بتو رسیده است و شریعت بر
تخلق و انصاف بر آن توحید منور بوده تا با خود تصور کنی که معنی او همان
که تو فهم کرده یا تخلق همانست که تو متخلق شده و یکپس راهی ان حقایق
نیست چه آن غایت امر اکست از ان و نهایت حظ تو از ان صفت
ورای آن مراتب بی نهایت و در حقیقت بی غایت است و فوق کل ذی

علم عظیم و جنانک اسما را نهایت نیست معانی و بطون هر اسمی را نهایت
 نیست و هر حدی از آن منتهی معین است و غایت خط هر طایفه
 از آن بطن مخصوص است و همچنین باید که اتصاف حق را با آن صفات
 بر اتصاف خلق کنی زیرا که جنانک ذات او تعالی و تقدس محال است
 ذات نیست صفات او مشابیه صفات نیست و از صفات که
 بتدریج است اولاً آنست که کرم الهی و لطیف لم یزل در استعداد حق
 آدم از قبول آن صفات شریقیه کرده است و انحاء تجلی صفات در کسوت اسما
 فرموده تا هر کس بقدر استعداد آنجی نصیب او بود از آن صفات پدید آید تا تعلیم
 بنده است و تأذیب اوست و ریشه را تا حق پسجانه و تعالی از تلقاء بنفس خود
 اسمی و معنی مخرج کنند بلکه او را پسجانه بدان اسم خوانند که او پسجانه خود را بدانشیم
 که در آن صفت وصف کنند که خود را بهر آن صفت فرموده تا نامی که در
 و اطلاق بر آنست که هر معنی از صفات الهی حقیقی است ثابت و معنی محقق و یقین
 از معنی دیگرین نیست الصفات و عین او من حیث الذات بخلاف آنچه معطوف
 که معانی صفت مجرد و نفی است و است یعنی علم نفی جعل است از وی و معنی قدرت
 سلب عز است و علی هذا تعالی الله عما یقول الظالمون علواً کبیراً و آیات و اخبار
 از صفات متشابه دارد است چون استواء و نزول و یزد و تقدم و تخلف و تعجب و
 آیات و عدانیت اند و دلائل فدائیت اند و عقل من عقل و جلال من جلال
 که در آن تعطیل و تشبیه در آن تصرفی نرود چه مأمورند بایمان آوردن بدان بندگان
 کیفیت آن فالقندی من سبک فیها طریق التسلیم و الخایض فیها نایح و المنکر معطل

که

خلق

و الکلیف شدی علی الله عاقول الظالمون علیهم ایست کشنده شی و هو السمع البصیر
 و الجاری فی قوله سبحانه و تعالی و ارتفع مکانی مراد از ان مکان بی مکانیت و ان
 از تنوع اشارت بیقراری او سبحانه و رفعت مکانش و تقدس ذاتی اشارت
 بآن رفعت است مثال لایع رفیع المراتب ذوالعش و لفظ استوار اشارت
 اشارت به دوام ظهور بی احتجاب استوار امثال پیش این شواهد گفت و
 برای این خرد و مشاهدت نیست معنی مخلوق با خلاق الله آنست که چون سالک
 قدم در راه بند و ریاضت اوصاف خود را بجای رپانده که باوصاف حق
 موصوف شود بعضی از صفات خداوند سبحانه آنست که آن صفت را بر غیر
 حق تعالی اطلاق شواهد چون صفت الوهیت و وحدانیت و حمدانیت و
 امثال آنکه مخلوق بدان ممکن نیست و اما در بعضی صفات ینده تواند که شروع کند
 و آن نیز از تاثیر توفیق حق باشد که سبحانه پس چون سالک درین راه منزل قطع کند
 و ملوک مقامات او را میسر شود و در هر مقامی بعضی از صفات مظهر شود
 و علی بعضی آن صفت کند چون بنهایت مقادیر و لغو و منتهی صفت
 در وی جمع شود آنگاه معنی مخلوق با خلاق الله سبحانه در مرد سالک و ثابت
 شود اکنون آن صفاتی که مخلوق بدان ممکن نیست یکی صفت معانیت است
 معنی درمن بخشیده است چون رنده راه در مقام ایشان بود و صفت رحمانی خلق
 کرده و بعضی گفت بانه اگر بن صفت خود بخشاید ترک معصیت صفت
 بجای موصوف شده باشد و صفت یکریح است و معنی ریح بخشایش گزیده
 بود چون رنده راه بندلی منت و مهربانی بر خلق میسر نماید بدین صفت

در بیان بعضی صفات که بنده
 تواند که شروع کند در آن صفت

باشد

موصوف گفته باشد صفت دیگر ملک است و معنی ملک تصرف بود و چون
 رنده راه بر نفس خود تصرف شود و او را مقهور تو اند داشت و تصرف او
 و طهارت و پاکیزگی صفت موصوف شده باشد و عن بعض اهل الحق
 الا قال یسئل الحق سبحانه الجواب من یولی الامر فی الدنیا و الا یفعل اهل الجنة
 فی الآخرة و هو قوله کن فیکون و ملک الکلمة صورة اللدادة الکلیة این نیز اشارت
 به تمام تصرفات است که در این عالم است و معنی قد و پس نیک
 پاکست چون رنده راه نامه اعمال خود را از دستیات پاک گرداند بدین صفت
 موصوف شده باشد صفت دیگر پیام است و معنی سلامت و ازنده است
 چون رنده راه خود از فکر شیطان و نفس سلامت دارد بدین صفت
 موصوف شده باشد صفت دیگر مؤمن است و معنی مؤمن امان دهنده است
 چون پاکست چنان شود که همه سلطانان از دست و زبان او ایمن باشند
 بدین صفت موصوف شده باشد صفت دیگر همین است و معنی همین کلاه
 بردن است بخان بندگان چون پاکست و پاکای با تقا پس خود پیدا شده باشد
 بدین صفت موصوف شده باشد صفت دیگر عزیز است و معنی عزیز
 قابل است چون پاکست و توانای نفس و اعدای دین غالب تواند آمدن
 بدین صفت موصوف شده باشد صفت دیگر غفار است و معنی غفار
 گزیده است چون پاکست و پاکای رسد که از آنی که از خلق بوی رسد تواند که
 تمسک را از ایشان برگیرد بدین صفت موصوف شده باشد صفت
 دیگر دایست و معنی دایست پیوسته است چنانکه در پاک دم و قدم و دم

سلام

شود

از خلق دروغ نزارد برین صفت موصوف شده باشد صفت دیگر شایع است
 معنی فتاح کشایند است چون پاکست مشکلات راه مایه رونده و کان کشاید
 برین صفت موصوف شده باشد صفت دیگر سمیع است و معنی سمیع شنو است
 چون رونده راه سخن حق مللند هر کس که با شنیدی گویانی قبول کنند و سخن شنیدند که
 پسندیده حق نباشد نگویند و امر لغوی و حقایق بگوشتش جان هم کند برین صفت
 موصوف شده باشد و دیگر بصیر است و معنی بصیر بیناست چون رونده
 راه بصیر بیناست و پناشته باشد و بنور فرا است و خوب خود پند و کان بیان
 دیگران تمیسی نمیکنند و از خود به پند و نیز بصیری حق را و شده باشد تا هر چه کند
 بصیر موجب پسند حق کند برین صفت موصوف شده باشد و صفت دیگر
 صیب است و معنی صیب حسب کنند بود چون پاکست ماعنه صیب
 کال رسید برین صفت موصوف شده باشد صفت دیگر مقت است و معنی
 مقت قوه دهند است چون پاکست توانا که لشکر و جمع که صفات جمیع
 قوت دهد با قوت چنانست برین صفت موصوف شده باشد صفت
 دیگر رقیب است و معنی رقیب نگاه بان بود چون پاکست توانا که نظر از ربه
 رفت نظر نگاه دارد برین صفت موصوف شده باشد صفت دیگر محی است
 محی شایسته است چون رونده راه و پناستش انقاس مشغول شده باشد
 برین صفت موصوف شده باشد صفت دیگر مادی است و معنی مادی راه رونده
 باشد چون پاکست مقام مقتدای رسید باشد برین صفت موصوف شده
 باشد صفت دیگر غمی است و معنی غمی رونده که غم بود چون رونده راه با حیا رفته

مژده که می‌توانم نماید برین صفت موصوف شده باشد صفت دیگر محبت است
 و معنی محبت می‌رسانده است چون ساکن بر عتبار اگر جای محبت گرفته اند و
 بنی آن بر عتبار اعتراک کرده اند برین صفت موصوف شده باشد صفت
 دیگر باقی است و معنی باقی بایده همیشه است چون ساکن تواند که صفت
 روحانی بگناه داشت باقی دارد برین صفت موصوف شده باشد صفت
 دیگر مشغول است و معنی مشغول کینه کشنده بود و چون ساکن تواند که کینه خالی
 شود از نفس بکشد برین صفت موصوف شده باشد و یکی است
 و معنی می‌دهنده همیشه است چون ساکن را ذکر بجان رسیده بود و چنانکه
 از خود در دست زنده شده باشد برین صفت موصوف شده باشد
 صفت دیگر صبور است و معنی صبور باز درنده عقوبات بود چون درنده راه
 دست از آزار مسلمانان کوتاه دارد و تحمل بار خلق نفس او را آرام پیدا شود
 و گوناگاه از عالم بشریت بقول یا بفعل خواهد که آزار بجا نرساند و معنی برپا نماند
 برین باقی تمام از قدم اول آن آزار از آن مسلمان باز دارد برین صفت موصوف
 شده باشد صفت دیگر حکیم است و معنی حکیم بردبار بود یعنی تحمل ناکند
 در عقوبت بندگان چون ساکن را عتبار ندادی که پیش آید از خلق و آزار خلق
 از آب چشم و نیز دباری پیش آید برین صفت موصوف شده باشد و قول
 بعضی المتصوفین ان الانسان الكامل لا یبقی له فی اللذات الا لیسه ایسم الله
 حامی له الذی الواجبه فی الوجود و من توقف من اصحابنا فی هذه المسئله فلعن
 من فیه با هو الانسان علی فی حقیقه و نشانه ظهور نفس با عسر علی شغل

شده است

بنده

والمعنى الى على الفارسي تحت اسمي كل من شئنا الى الفاعل اسم الكرماني قدس
صروا انه قال ان الاسماء التسعة والتعدين يصير اوصافا للعبد اليك وهو بعد
السلوك غيره اصل قال حجة الاسلام وهذا الذي ذكره ان له اوصافا لا يناسب
ما اوردناه في البشاهات وبيان خط العبد من كل اسم من اسماء الحسنى فهو صحيح ولا
يطلق بغير ذلك ويكون في اللفظ نوع توسع واستعارة فان معاني الاسماء
هي صفات الله سبحانه وصفاته لا تصير صفاتا لغيره ولكن معناه انه يحصل له ما
يناسب تلك الاوصاف ويكون مثلها من حيث الاسم والمشاركون في
عموم الصفات دون خواص المعاني واما ان ثبت للعبد امثال صفات الله
سبحانه على التحقيق ويمثل صفات العبد صفات الله سبحانه مماثلة تامة فالحال
فان من جملتها ان يكون له علم واحد محيط بجميع المعلومات حتى لا تغرب عنه
قوة في الارض والسموات وان يكون له قدرة واحدة تشمل جميع المخلوقات
حتى يكون بها خالق الارض والسموات وما بينهما وهو من جملة ما ينبغي كيف
يكون خالق لنفسه كل ذلك تراثا ومالات ظاهرة الاستحالة ومعنى قوله
وهو بعد في السلوك غيره اصل هو ان السلوك تهذيب المخلوق والاعمال
والعارف ذلك اشتغال بممارسة الظاهر والباطن والعبد في جميع ذلك
مشغول بنفسه عن ربه عز وجل الا انه مشغول بتصفية باطنه ليستعد للوصول
الى الوصول هو ان يكشف حيلة الحق سبحانه ويصير مستغرقا في النظر الى
معرفة فلا يعرف الا الله سبحانه وان نظر الى حمة فلا حمة له سواء فيكون
كله مشغولا بسبحانه مشاهدة وهما لا يلتفت في ذلك الى نفسه وينسج من به

بشاه

با کلیه وجود خود جل نمیکند که به وصول بحضرت خداوندی نماید و قیاس
 وصول پس است بحکم یا عرض پس و یا علم معلوم یا عمتل بمقول یا شئ
 بشی تعالی است سبحانه و کت علوا کبریا و بکونه آنکه وصول با حضرت از عین
 بنده است بلکه از عین احوال علت و تصرفات جذبات الوهیت است
 در راه حضرت او سبحانه از دست بگردد پس از شیخ ابوالحسن خرقانی قدس سره
 میفرماید راه حضرت عزت و دست یکی از بنده بحق و یکی از حق به بنده آن راه که از
 بنده بحق است در ضلالت بر ضلالت و آن راه که از حق به بنده است همه
 هدایت بر هدایت است مراتب وصول که مراتب سیر فی الله است سبحانه
 هرگز منتهی نشود زیرا که کمال او صفات محبوب را غایتی نیست و هر چه در دنیا
 از آن برپسند از مراتب وصول منور اول مرتبه باشد از مراتب وصول است
 از بنده به ابدی و بنهایت آن نیز در آخرت شرای پسید مسائل الوصول
 و یقطع ابد الآبای فی العلم الاخری الابدی فکیف فی العلم القصیر الدینیوی چون
 عاشق صاوتی چکلی شجره انسانی را در پنهان ملکوتی روحانی را بخورد و آتش حقیقی
 دهد و شجره اخضر نفس انسانی فدای آتش حقیقی گردد و آتش در چکلی اجزاء
 وجود آن شجره تصرف کند تا وجود شجره بحد آتش صرف شود و محال حقیقی
 آنجا میرسد شود خطوط المقربین من سعاتی اسماء الله سبحانه ثلثه الاول معرفه بنده
 المعانی علی سبیل الکاشف و المشاهده من تیغ حقایقها بایمان الذي هو
 فی المطالع و یکشف لهم اتصال الله سبحانه و تعالی بها اتصالا بحری
 فی الموضع و الپناهی بحری البقیس الماحصل لایانها بصفات الباطنه بدکها

واپشرا

بمفهومه باطله لا باجاس پس ظاهره وكم بين هذا وبين الاعتقاد وعلينا
او التبعيم عليه وان كان مقرونا با دلة بدلية الشك لا يستلزم ما يشك
نعم من صفات الجلال على جهة غيبه من الاستغناء شوقهم الى الاقتران
بما يحكمهم من تلك الصفات بقربها من الحق سبحانه وتعالى بالصفة بالمكان
ولن يتصور ان يتلى القلب بالاستغناء صفة واستغناءهما الا فيهما شوقا
على تلك الصفة وغنى لذلك الكمال والجمال والجلال على الموصى على التجلية
الوصف ان كان ذلك كنه لم يستعمل كمال فان لم يكن كمالا فينبعث الشوق
الى اقدر الممكن لا محالة ولا يخفى عن هذا الشوق احد الا لاهل الامير انما تصور المعقود وعدم
اليقين يكون الموصف المعلوم من اوصاف الجلال والكمال وانما يكون القلب متعلبا
بشوق احب استغناؤه ولهذا ينبغي ان يكون الناظر في صفات الله سبحانه تعالى
بقلب عن ارادته ما سوى الله سبحانه فان المعرفة بذات الشوق ولكن هي صفة
قلبا غايها عن حكماء المشبهات فان لم يكن غايها لم يكن البذر نجا الثالث
السعي في كتاب الممكن من تلك الصفات والمتعلق بها والتجلى تجاهاها
يصير العبد رتبة اي قريبا من الرب سبحانه فلهذا سجدوا له اسم للوجود والحق
بجانبها للوجود المستحق لصفات الآيات المنعوت بنعوت الربوبية المنفردة بالوجود
الحقيقي بل ذكره فان كل موجود سواء غير مستحق للوجود بذاته فانما يستعار الوجود
منه سبحانه فهو من حيث ذاته تلك من وحن جنة التي يليه سبحانه موج وكل موجود
تلك الوجود غرضه بل هو هذا الاسم الاعظم اسم التسعة والتسعين لا اله الا الله
الذات الجامعة لصفات الآيات كلها ولان الحاصل الاسماء لا يطلق على احد غيره

مستحق

مراد
الاسم الثاني

لا حقيقة ولا مجازا و ليس بالاسماء قد يسمى غيره كالعليم والرحيم وان كان اطلاق كلام
على غيره سبحانه على وجه آخر يبين اطلاقه على الله سبحانه واما معنى هذا الاسم
فخاص خصوصا لا يتصور فيه مشاركة لا بالمجاز ولا بالحقيقة فينبغي ان يكون خط
العبد من هذا العبد الثالثه واعني به ان يكون يستغرق القلب والهمة بالله سبحانه
لا يرى غيره ولا يلتفت الى سواه ولا يرجو ولا يخاف الا اياه وكيف ليكون
ذلك كذلك وقد فهم من هذا الاسم هو الموجود الحقيقي كماله ما سواه فان ذلك
وباطل الا الله سبحانه فيرى اول نفسه اول كماله وباطل واهل التصرف
لما كان الغالب عليهم روية فناء انفسهم من حيث ذاتهم كان الجارى على انفسهم
من اسماء الله سبحانه الله في اكثر الاحوال ليس الحق لانهم يحيطون الذات الحقيقية
دون ما هو كماله في نفسه فان العديدين لا يرون شيئا سواه سبحانه واما
فيستشهدون به على الاشياء وهم المحيطون بقوله اولم يكن ربك انه على كل شئ
شهيد والحق سبحانه وتعالى وحده الذات والصفات والافعال والاسماء
ان كل شئ نسبت اليه ذات او صفة او اسم او فعل فنسبتها اليه مجازية لانها في
الحقيقة عكس انوار تجليات الذات والصفات المازلية والاسماء والافعال
الله في مظاہر الكون وليس بظاهر ما شئ منها حقيقة كالمرات من الصور الحقيقية
بها فالسمع والبصر وغيرهما من الصفات في اى موصوف كان هو الله سبحانه
حقيقه وقوله تعالى وهو السميع البصير اشارة الى تخصيصه عز وجل بالصفات
والاسماء و نظائر الحق سر ذاته وصفاته ما كان ظاهرا عليه قبل ذلك ولكن يتجلى
باسمه الظاهر آخر كما كان يتجلى باسمه الباطن اولاد العجب كل العجب سبحانه